

Midden in de nacht zag Stach ze voor het eerst: de vlinders.
Ze vlogen rond zijn kop en het waren er één miljoen.
Stach zag

vlinders van goud,
vlinders met streepjes,
vlaggenvlinders,
vlinders met een oog,
met een regenboog,
met sterretjes,
hij zag wappervlinders,
waaiervlinders,
wagglvlinders en wikkellvlinders,
vlinders met komma's,
vlinders met punten en zelfs met dubbele punten,
lieveheersbeestvlinders ook,
en knalmotten en paarsjes en vaarsjes,
vlinders met bloemblaadjes in plaats van vleugels,
met wieken,
met flapjes en lapjes,
glimlachvlinders zag hij,
zoekvlinders en vindvlinders,
en zelfs een Grote Blote uit Moesmenistan.

De volgende ochtend
vroeg Stach aan zijn vader en moeder:

'Hebben jullie die vlinders gezien vannacht?'

Stachs vader en moeder lieten alles vallen wat ze
in hun handen hadden. Ze keken Stach lang en geschrokken aan.
Ze zeiden:

'Nee. Wij hebben niks gezien.
Weet je het wel zeker?
Vlinders?
Vannacht?
Zo snel al?'

Stach zei: 'Eh... ja.'

En toen knikten Stachs vader en moeder naar elkaar,
en ze zeiden: 'O, grote jongen van ons... Het is tijd.'

Tijd waarvoor? dacht Stach, maar zijn vader en zijn moeder renden weg en kwamen terug met een veldtas. Ze zeiden: 'Hier. Drinken. En eten. Voor onderweg. Je moet gaan.' 'Wat?' vroeg Stach. 'Waarheen?' 'Dat begrijp je vanzelf,' zeiden zijn vader en moeder. 'Maar ik wil niet weg! En wanneer kom ik dan terug?' Weer zeiden Stachs ouders: 'Dat begrijp je vanzelf,' en ze duwden Stach het pad op naar het bos. Ze snotterden, ze wreven in hun ogen en ze riepen: 'We wensen je het allermooiste!'

